

hid ni raske wandumisse sanna ommast suust wäljalasta? Se kiwvi, mis sa olled tahtnud teise peäle wißsata, kukub wiimselt so omma pähhä, ja lööb so pealuu katki, kui sa mitte sedda rasket süüd andeks ei pallu!"

Naene jäi mõtlema.

Tee peäl mõtlesin: Kui immelik on se aõsi, et ühest suust tulleb met ja sappi wälja. Kui monni kirrikolinne altari ees pihtil, siis on temmal ni wagga näggo, kui tuikeßfel, mis taewast mahhatunud; ja kui sesamma innimenne koddomail wihhastab, siis on temmal jälle loukoera näggo, mis saki moirab, et mets kõllab.

Pärrest sain kuulda, et dhto perrenaene keetnud paia täie kartowlid, woid jures, winud saunanaesele ja temma

lastele süa. Naene leß tannanud, lapsed annud ta käele suud, delnud: „Ei meie ilmaßki enam wärrawat lahti ei jätta.“

Perrenaene ei olle enam ial wandunud keige omma elloaia.

Salmikenne: „Ärge laske päwa lojaminna omma wihhastamisse ülle, ja ärge andke maad kurradile.“ (Ew. 4, 27.)

„Anna andeks meile meie wõllad, kui ka meie andeks anname omma wõlglastele.“ (Matt. 6, 12.)

Lõppetusse sanna.

Hädada selle maiale, kus keif maia: rahwas uskmatta! Uskmatta südda panneb vaudriwi taewaukse ette, kustu: tab päikeße illo, ku walguße ja täh: tede paistmisse ärra, ja mattab keif ellohallika soned kinni!